

מֵאַרְחָא תִּרִּין מְלִין, וְאַזֵּל לְתַמָּן רבי פנחס לא טען את חמורו לכוון

את צעדיו וחמורו סטה מהדרך שתי מילין והלך לכוון ששם רבי שמעון.

רבי פנחס והחברים מוגיעים אל רשב"י

שְׂאֲרֵי נְהִיק תִּלְתָּ זְמַנִּין כשהגיעו התחיל החמור לנעור שלש פעמים,

נָחַת רַבִּי פְּנַחֵס, אָמַר לְחִבְרִיָּא, נְתַתְקִין

לְקַבֵּלָא סִבָּר אֶפִּי יוֹמִין ירד רבי פנחס מעל החמור ואמר לחברים נתקן

עצמנו כנגד סבר פני השכינה הקדושה השורה על רשב"י, **דִּהְשִׁתָּא יִפְקִין**

לְגַבְּן אֲנִפִּי רַבְרָבִי וְאֲנִפִּי זְוֹטְרִי כי עכשיו יצאו אצלנו הפנים הגדולות

דהיינו רשב"י והפנים הקטנות שהם שאר החברים שעימו. **שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן**

נְהִיקוּ דְחִמְרָא, שמע רשב"י את נעירת החמור **אָמַר לְחִבְרִיָּא,**

נִיקוּם דִּהָא קָלָא (דְּחִדְוָה) דְּחִמְרָא דִּסְבָּא חֲסִידָא אֲתֵּער

לְגַבְּן. אמר רשב"י לחברים, נקום כי אני שומע קול של חמור של זקן חסיד אחד

שהתעורר לבא אצלנו **קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְקָמוּ חִבְרִיָּא.** קם רשב"י וקמו

החברים.

הפרות הלכו ושרו בדרך ואמרו למרכבות מלאכים שישירו לה' שיר חדש

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים צח) **מִזְמוֹר שִׁירוּ לִי שִׁיר**

חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. מִזְמוֹר זְקִיף טַעֲמָא

לְעִילָא בתיבת מזמור יש טעם פזר הזקוף עליו מלמעלה. (שירה יתמא קרינן לְהָאִי)

אֲמַאי. ולמה זה כך **אַלֹּא רְשִׁים טַעֲמַא רְבֵּא** אלא הזקף הזה הוא רושם טעם גדול **יְהֵא אֲתִי הֵהוּא מְזֻמּוֹר,** כי בא זה המזמור שהוא סוד השכינה הנקראת מזמור על שם שהיא מזמרת לז"א בשירות ותשבחות **מִתַּעֲטָרָא בְּעֲטָרָא עֲלָאָה לְעִילָא עַל רִישִׁיהּ וְאֲתִי זְקִיף** ובעת המלכות מתעטרת בעטרה עליונה למעלה על ראשו של ז"א בסוד אשת חיל עטרת בעלה ולכן בא הטעם זקוף למעלה על ראש תיבת מזמור. **מֵאֵן הָזֶה אָמַר שִׁירָה דָּא** מי הוא שאומר שירה זו. **אֵינּוֹן פְּרוֹת בְּאֵינּוֹן גּוֹעִין דִּהּוּ גַּעְאן** הם הפרות, דהיינו כאשר נלחמו פלישתים עם ישראל הם שבו את ארון הקודש ולאחר שראו שיד ה' היתה בם על ארון הברית שלחו אותו בחזרה לישראל בעגלה חדשה הקשורה לשתי פרות ואותן הפרות היו הולכות ושרות בדרך וגועות וכמו שכתוב (שמואל א פרק ו יג) "וישרנה הפרות בדרך וגו' הלוך וגעו" ובאותן הגעיות היו אומרות. (תהלים צח) **שִׁירוּ לַיְי שִׁיר חֲדָשׁ. לְמֵאֵן הָיוּ אֹמְרִין שִׁירוּ** למי היו אומרים שישירו. **לְכַמָּה רְתִיכִין, לְכַמָּה מְמַנָּן, לְכַמָּה דְרָגִין, דִּהּוּ אֲתָאן תַּמָּן וְנִפְקוּ לְקַבְּלָא לִיהּ לְאַרְוֵנָא** (סֶתֶם) לכמה מרכבות של מלאכים ולכמה ממונים ולכמה מדרגות שכולם באו לפלישתים לקבל פני הארון בחזרתו, **וְלִהּוֹן הָיוּ אֹמְרִי** ולהן היו אומרים שישירו לה' שיר חדש.

משה רבנו שר בלשון נקבה שירה למלכות והפרות שרו בלשון זכר לז"א **שִׁירוּ לַיְי שִׁיר חֲדָשׁ, דְּכֵר** שיר הוא לשון זכר ושירה היא לשון נקבה וכאן אמר שיר חדש בלשון זכר. **מֵאֵי טַעֲמַא הָבֵא שִׁיר, וּמִשָּׁה**

אָמַר שִׁירָה, נִוְקָבָא ושואל מה הטעם שמשה רבנו שר את השירה הזאת בלשון נקבה ואילו כאן אמרו הפרות שיר חדש בלשון זכר. **אֵלָא הָתָם בְּמִשָּׁה אֲרוֹנָא חֲדָא** (נ"א לַחֲדָא), אלא שם במשה רבנו שאמר שירה על גאולת מצרים וקריעת ים סוף היתה השירה על בחינת השכינה לבדה הנקראת "זאת" **זֹאת, נִפְקַת מִן גְּלוּתָא, הִיא וְאוֹכְלוֹסָהָ, וְלֹא יִתִּיר** כי רק היא היתה בגלות ויצאה ממצרים היא ומחנותיה אבל ז"א לא היה בגלות עימה. **וּבְגִין כֵּךְ** (שמות טו) **אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת, נִוְקָבָא** ולכן אמר שירה בלשון נקבה. **אֲבָל הָכָא אֲרוֹנָא, וְיָמָה דְּהָהָה גָּנִיו בְּגִיָּיה נָפִיק** אבל כאן שנשבה ארון הקודש והלוחות היו בתוכו הארון הוא בחינת השכינה והלוחות שבתוכו בסוד ז"א תורה שבכתב. **וּבְגִין הֵהוּא דְּהָהָה גָּנִיו בְּגִיָּיה, אֶתְמַר שִׁיר חֲדָשׁ, דְּכֵר** ולכן כנגד ז"א לוחות הברית שהוא הגנוז בתוך הארון שהוא בחינת המלכות נאמר שיר חדש בלשון זכר כי הוא העיקר.

שיר על הניסים שעשה ה' בפלישתים שהכם בטחורים ובאלוהיהם **כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה, מָה דְּעֵבַד בַּפְּלִשְׁתִּים** שיר על מה שעשה בפלישתים כאשר היה הארון אצלם שכולם הוכו בטחורים, **וְיָמָה דְּעֵבַד בְּטַעוֹתֵהוּן** ומה שעשה בעבודה זרה שלהם הנקרא 'דגון' שנפל ונברתו שתי ידיו כמבואר כל זה בשמואל א פרק ו ע"ש.

הושיעה לו ימינו חסד דאברהם החזיק בשכינה הקדושה
הושיעה לו ימינו, למאן למי יושיע את הימין. לעצמו. מאן
עצמו ומי הוא עצמו. **ההוא מזמור עצמו** לשכינה עצמה
 הנקראת מזמור, **ורוחא עלאה קדישא גניז ביה** ורוח העליונה הקדושה
 של ז"א גנוזה בה. **ימינו, ההוא דירית סבא** ימינו היא מדת החסד שירש
 הסבא אברהם אבינו. **ודא ימינו, אתקיה בההוא מזמור, ולא**
שביק ליה ביידא דאחרא וזה החסד החזיק בשכינה הקדושה ולא עזב
 אותה בידים אחרות של הסט"א.

משל לאב ששומר על בנו וכשחטא נתנו ביד שונאיו
הכא אית לגלאה מלה חדא כאן יש לגלות סוד אחד, **כל זמנא**
דההוא ימינא, הוה לארחשא ניסא כל זמן שהיה החסד
 משפיע כדי לעשות נס, **הוה אתקיה בהאי מזמור, ושוי ליה**
לקמיה, לאתקפא ביה היה מחזיק בשכינה הנקראת מזמור ובישראל בניה
 והיה שם אותה לפניו להחזיק בה, **פאפא דאתקיה ימניה בחדוי**
דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי כאב
 שמחזיק בימינו בחיק בנו לפניו ואומר מי הוא שיעז להתקרב לבני להזיקו. **פין**
דסרח לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על פתפוי לאחורא,
ושדייה ביידא דשנאוי כיון שחטא הבן לאביו הניח אביו את ידו על כתפו
 מאחור והשליך את הילד לידי השונאים שלו.